

ния, трѣва, нѣма да има животни и човѣци! съ удивление запита Калина.

— То се знае! отговори бащата. Нѣкога, докато е имало вода, ще е имало въздухъ, растения и животни, ама днесъ всичко е измрѣло.

— Азъ изкамъ да има тамъ човѣци и дѣца, като насъ, възрази Борисъ.

— Може би твоето жалание отговаря на истината, Борисе. Има дълбоки долове и низки равнини между планинитѣ. Кой знае, дали тамъ нѣма вода, растения и животни. Може би да има и човѣци, ала дали сж като насъ, никой не може да каже на здраво. Ако има животни и човѣци, тѣ сигуръ сж по-малки и по-леки отъ насъ. Ученитѣ не знаятъ сигурно дали има тамъ човѣци, защото не може да се види ясно въ долинитѣ, нито пъкъ кжщи се различаватъ.

— Не могатъ ли хората да идатъ на луната съ аеропланъ? запита съ отворени очи Борисъ.

— За жалось, не могатъ. Аеропланитѣ могатъ да се издигатъ само до 5—6 хиляди метра надъ земята. А до луната има 384,000 километра пжтъ. По-би могло да се иде съ управляванъ балонъ, въ който пжтниците да си зематъ много храна, изкуственъ въздухъ, печка за топлене и т. н. защото когато се отдалечатъ отъ земята, ще иматъ нужда отъ въздухъ за дишане — горѣ той е рѣдкъ, — ще иматъ нужда отъ топливо, защото е студено, ще иматъ нужда отъ много храна и т. н. Ама и всичко това да се нагласи, пакъ не може да се отиде до луната, защото посрѣдата на пжтя между Земята и луната има безвъздушно и мрѣтво пространство. Ако би балона да достигне до тамъ, ще спре и нѣма да върви ни къмъ луната, ни да се върне